

Nb!
Kopied

A. X. STENROOS

Hahl - 23

Minne och Hopp

till

Finlands Ynglingar.

Ord af en Finsk Medborgarinna.

[Blum, Fredrique]

HELSINGFORS,
hos G. O. WASENIUS, 1831.

Finlands Ynglingar

1811

Finlands Ynglingar

IMPRIMATUR.

L. M. af TENGSTRÖM.

H. B. L. I. G. E. R. I. T.
H. O. W. I. S. S. A. N. S. 1811.

MINE och HOPP

till

FINLANDS YNGLINGAR.

Du yngling! med ungdomlig värma!
Uti hvars bröst än känslan rår,
Dig till en plats vid Aura närma
Och gjut dervid en saknads tår.

Här stod ett Tempel skönt att skåda,
Det hägnades utaf en vän,
Hvars guda drag för dig förråda,
Att det var sjelfva Visheten.

Hur mildt hon slöt dig till sitt sköte!
Dock fri du låg invid dess bröst.
Gå! gif den hulda än ett möte,
Vid Templets fot tag än en tröst.

Djupt saknar här ditt sorgsna sinne,
De skatter som oss bildning gaf;
Ditt öga skådar nu der inne,
Ack! blott för bildningen en graf.

Här skulle konst till skönhet bringas,
Allt bilda sig till harmoni,
Och tanken odlas, icke tvingas,
Den goda handlingen bli fri.

Det unga sinnet här tog lyftning,
Här känslan höjdes stark och skön.
Här hjertat skulle nå den syftning,
Som hembär det sin egen lön.

Den ädla gnistan här sig närde,
Här fliten såg sig re'n belönt,
Här fostrades den stoiskt lärde,
Och här blef snillet först bekrönt.

Den sköna kransen trycktes varsamt
Och slöt sig kring dess hjessas rund.
Hur frodigt grönskande, ej sparsamt,
Hon bröts dig ur Minervas lund!

De mörka låckar, och de ljusa,
De vestat ömsom under den.
Allt syftade att här förtjusa
Det skönas, och det godas vän;

Att spegla fram den rena låga,
Som hos den gode ynglingen
Utvecklar sig till sann förmåga,
Att sprida kring sig sällheten.

Allt här till ädel trefnad ledde,
Men ack! hur mensklig fröjd tar slut!
Oss Ödet re'n ett slag beredde,
Och Musspels Söner drogo ut,

Och Nornan bjuder att med fasa,
Med skräck de fylla nejden opp:
De hungrige likt rofdjur rasa,
Och hejda sent sitt vilda lopp.

De följa hennes stränga vilja,
De härja allt i denna trakt,
De hjertat ifrån Aura skilja,
Se'n Auras strand de ödelagt.

Visst är din smärta rättvis vorden;
Den tillhör saken, — men dock,
Du Menniska! du Son af jorden!
Visst tillhör dig ju hoppet ock!

Men än ditt öga gjuter tårar
Vid allt hvad du förlorat här, —
O! huru djupt oss minnet sårar,
När olyckan dess härold är!

Och stämmer an den inre smärta,
Som sorgligt sammanljuda plär
Med känslans toner i ett hjerta,
Uti hvars djup hon saknad bär.

Ja, icke mer du här skall finna,
Det högre sinnets kallelse,
Den eld ej mera här skall brinna,
Hvarvid de sköna Konster le.

Ej mer sig vishet här upplåter
För mannen och för ynglingen;
Minerva sjelf står der och gråter,
Och ville trösta än sin vän:

”Fast här mitt Tempel skall försvinna;”
(Så klingar en harmonisk ton:)
”Skall dock en annan trakt jag finna;
”Der jag vill resa oss en Thron.”

Och längre fram mot Östern klarnar,
Den gryning som för ljuset går,
Hon pekande på den dig varnar,
Att icke nära smärtans tår:

”Se der ett Tempel re'n sig höjer,
”Omhägnadt utaf magt och glans.
”Åt den som värdigt der knäböjer,
”Hur skönt då vridas skall en krans.

”Gå! — hasta vishet der att söka,
”Gå, — att dess hemlighet uppnå;
”Jag vill mitt Tempels glans föröka,
”Hvar hälst dess grunder skola stå.

”Och Guda lågan som jag sprider,
”Af inga töcken vare skymd.
”Ursprungligt ren i alla tider
”Han strålade från ljusets rymd.

”O! låt ditt väsen deraf värmas,
”Dess flammor tände an ditt bröst!
”Ja, låt till sällheten dig närmas,
”Vid dygdens och naturens röst!

”För snillets odling, dess försköning,
”Jag lämnar dig min vård, mitt skygd:
”Och du tillbaka i belöning,
”Skall höja dig till högre dygd.”

Så talar hon och hoppet gjuter
På nytt uti sin älsklings själ.
Hon honom ömt än till sig sluter,
Ej bjudande ett hemskt farväl.

Nej! mildt hon ännu till dig blickar,
Re'n höjd på öfverjordisk glaus;
Från skyn hon ännu tröst dig skickar,
Den der ju renast för dig fans?

Förtjust ditt öga henne följer,
Du ville lyftas re'n dit opp;
Men fast hon för din blick sig döljer,
Dess anda hviskar till dig hopp.

Ja du som än tillhör jordens,
Haf mod att värdigt stadna qvar;
Med nyttig verksamhet i Norden,
Du der en ädel njutning har.

Hvem helst af hopp och vishet stödes,
Har bergat mycket för sin fröjd;
Hos honom ny förmåga födes,
Att till det sanna blifva höjd:

Att vandra fram på lifvets bana —
Om yngling än — med renad håg,
Att sig blott för det goda dana —
Om mödor än — han närmast såg.

Att rätt från orätt alltid skilja,
Det vare ej ett svagt begär;
Det bilde sig till kraftig vilja,
Der handlingen står verksamt när.

Om redan man, och re'n bepröfvad,
Och mögen redan för sitt kall,
I sedligheten längre öfvad;
Med kraftfullt mod i hvarje fall

Han gifva skall ett högt exempel
Af manlig vishet, manlig dygd.
Han stödje så Gudinnans tempel,
Och tage sjelf af henne skygd.

De värlöse hos honom finne
Ett stöd för deras kränkta rätt!
De svages hägn ger dig ett minne —
Ett minne ljuft, för dig beredt:

Det är en ädel sten dig buren,
I kärlek af ett värlöst kön;
Ur dygdens fasta klippa skuren,
Den stråla skall för dig mer skön,

Skall fästas vid din ålders krona;
Och vid dess sena Höst min vän!
Skall tacksamheten dig försona
Med mensklighetens brister än.

Ja! må ett värdigt hägn du sträcka
Till skygd för qvinnan — O! mitt kön!
O! skulle du ej kunna väcka
Hos styrkan sjelf, med helig bön,

Den ljufva känslan att beskydda,
Att ömt din sanna rätt stå när.
Hvar dessa känslor äro flydda
O Gud! dem återkalla der:

Från evighet du afsigt hade
Att styrkan ge till ömt försvar;
Och så du sjelf till mannen sade:
”Mot qvinnan helig pligt du har.”

Du yngling! vårda den, låt röja,
Hur ädel kraft dig gifven är!
Hur himlen velat dig upphöja,
Hur jorden vill dig hafva kär!

Ack blott det goda rätt man vörde!
Blott det sig rote i vårt land!
Och blomstre skönt, och rikt man skörde
Dess frukter i vårt samfunds band!

Ej detta hopp jag vill försaka,
Att tro ännu en framtid säll.
Med det jag lugnad går tillbaka
I skuggan af mitt tysta tjell.

Der skall stilla suck sig höja
För Fosterlandet, — ja för Dig,
Skall tåren uti ögat röja,
Att den är varm och innerlig!

